

Een fraai staaltje van Egberts 'diepzinnige' gedachten is het volgende: „wij leeren toch dat God hemel en aarde heeft geschapen; Hij heeft gezegd: het is alles goed en weest vermenigvuldigt, die vermenigvuldiging dunkt mij was de natuur en zoo ook is God de schepper van de natuur, men kan al te maal een les zoeken over de natuur, hoe dat God alles vermenigvuldigt door de natuur...”

Natuurlijk zet onze Spanbroeker filosoof zijn beschouwingen ook graag op rijm. Ronduit vermakelijk is het lied, waarvan hij zegt: „hoe dat ieder beest zijn schepper loofde en dankte, een voorbeeld voor ons allen”; ik citeer couplet 1, 2 en 3

1

Ik kwam laatst op een morgen vroeg
Bij een landman wilt weten
Toen dat de klok vier uren sloeg
Heb ik daar eens gezeten.
Het was al in den zomertijd,
En ik zag Gods wonderheid,
Wat hij al had geschapen;
Toen dat ik zag op menig dier,
Toen ik haar zag ontwaken,
Al in hetzelfde uur

2

Mijn eerste aandacht dit was de koe,
Ik zag dit dier oprijzen,
Zijn eerste taal dat was boe boe,
Hij wilde zijn Schepper prijzen
Hij maakte hem bereid
Om met veel dankbaarheid,
Zijn meester te betoonen;
Die melkte hem op zijn manier,
Ziet hier wat een beloonen,
Al van dit wonder dier.

3

Ik zag het paardje wel gemoed,
Heel dapper aan het rennen,
En dankte ook zijn Schepper goed,
Het varken zat te stennen.
Het katje riep maauw, maauw,
Het hondje dat kwam gaauw,
Begon daar al te keffen;
En maakte daar een groot gedruisch,
Ik dacht hoe kan het keffen
Al aan den boer zijn huis.

De 'dichter'